

Sygn. akt III UK 41/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania M.S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 20 listopada 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 października 2017 r., sygn. akt III AUa [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację od wyroku z dnia 23 sierpnia 2016 r., którym Sąd Okręgowy w R. oddalił odwołanie M.S. od decyzji z dnia 17 maja 2016 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie: 1. art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez przyjęcie, że ubezpieczony w okresie od 1 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. nie świadczył pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony określonej w

wykazie A dział VIII poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., a tym samym nie udowodnił łącznego okresu 15 lat stażu pracy w szczególnych warunkach; 2. art. 382 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. przez niezasadne pominięcie części materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, tj. pominięcie stwierdzonych przez świadków okoliczności o rzeczywistym charakterze pracy wykonywanej przez skarżącego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy; 3. art. 316 § 1 k.p.c. przez pominięcie przez Sąd drugiej instancji całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie oraz wydanie orzeczenia tylko na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd Apelacyjny.

Mając powyższe na uwadze, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu i kosztach zastępstwa procesowego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca uzasadnił oczywistą zasadnością skargi, ponieważ Sąd drugiej instancji z naruszeniem art. 316 § 1 k.p.c. pominął dowody z zeznań świadków, z których wynika, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 1 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. świadczył pracę w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, a w oparciu o inne dowody zalegającego w aktach sprawy nie ustalono, że świadczył inną pracę niż praca kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Sąd Apelacyjny wydał rozstrzygnięcie w sprawie jedynie w oparciu o dokument - wykaz kierowców prowadzących w 1998 r. pojazdy o ładowności powyżej 3,5 tony oraz o zeznania świadka M.T., który sporządzał ten wykaz z pominięciem, że w Zakładzie Mleczarskim w S. nie było dyspozytora, który by zlecał określone trasy jazd kierowców, wydawał im i zbierał karty drogowe, a świadek M.T. świadczył pracę w Zakładzie w T. a nie w Zakładzie Mleczarskim w S. i nie posiadał wiedzy na temat charakteru świadczonej pracy przez wnioskodawcę ze swoich bezpośrednich obserwacji w okresie od 1 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 1998 r.

Organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez ubezpieczonego znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi zaś tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe, a zatem skarga kasacyjna winna być uwzględniona.

Tych warunków nie spełnia wniosek skarżącego, albowiem skarga kasacyjna nie może być uznana za uzasadnioną z powodu ewentualnego naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 316 § 1 k.p.c. w sposób opisany we wniosku. Zgodnie z

art. 316 § 1 k.p.c., po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy. Pojęcie „stan rzeczy” oznacza okoliczności faktyczne ustalone przed zamknięciem rozprawy oraz stan prawny, to jest obowiązujące przepisy, które mogą stanowić podstawę rozstrzygnięcia. O naruszeniu art. 316 § 1 k.p.c. można mówić wówczas, gdy wydając orzeczenie, sąd nie uwzględnił między innymi zmiany stanu faktycznego zaistniałej w toku postępowania apelacyjnego. Przepis ten nie może natomiast stanowić podstawy kasacyjnej do wysuwania zarzutów w kwestii określenia konsekwencji wynikających z obowiązywania normy prawnej, jak również zarzutów dotyczących subsumcji ustaleń faktycznych do wskazanej normy. Jego zakresem nie jest wreszcie objęte pominięcie przez sąd odwoławczy przy ocenie żądania części materiału dowodowego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I CKN 179/99, OSNC 2002 nr 4, poz. 54; z dnia 13 grudnia 2006 r., II CSK 300/06, LEX nr 388845, z dnia 5 listopada 2009 r., II UK 102/09, LEX nr 574539 i z tej samej daty II UK 103/09, LEX nr 577839 oraz z dnia 28 kwietnia 2010 r., I UK 339/09, LEX nr 607444). Uchybienie temu przepisowi nie polega także na odmiennej - niż prezentowana przez stronę - ocenie dowodów, gdyż do niej ma zastosowanie art. 233 k.p.c. Biorąc to pod uwagę, Sąd drugiej instancji nie mógł naruszyć powyższego przepisu, przez to, że „pomiął dowody z zeznań świadków, z których wynika, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 1 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. świadczył pracę w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, a w oparciu o inne dowody zalegającego w aktach sprawy nie ustalono, że świadczył inną pracę niż praca kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Sąd Apelacyjny wydał rozstrzygnięcie w sprawie jedynie w oparciu o dokument - wykaz kierowców prowadzących w 1998 r. pojazdy o ładowności powyżej 3,5 tony oraz o zeznania świadka M.T., który sporządzał ten wykaz z pominięciem, że w Zakładzie Mleczarskim w S. nie było dyspozytora, który by zlecał określone trasy jazd kierowców, wydawał im i zbierał karty drogowe, a świadek M.T. świadczył pracę w Zakładzie w T. a nie w Zakładzie Mleczarskim w S. i nie posiadał wiedzy na temat charakteru świadczonej pracy przez wnioskodawcę

ze swoich bezpośrednich obserwacji w okresie od 1 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 1998 r.”, co wyklucza uznanie skargi za oczywiście uzasadnioną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).